

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Salvatore Barbagallo

Strona pozwana: Agenzia Entrate Ufficio Latina

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrok w sprawie C-207/04 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ustawodawca włoski ma obowiązek ustanowienia również dla mężczyzn bardziej korzystnej granicy wieku ustalonej dla kobiet?
- 2) Czy w niniejszej sprawie należy orzec, że kwoty wypłacane tytułem zachęty do odejścia mężczyznom, którzy ukończyli 50 lat, powinny być opodatkowane stawką wynoszącą połowę stawki stosowanej do TFR?
- 3) Czy — wzięwszy pod uwagę fakt, iż kwoty wypłacone podatnikowi z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych nie stanowią wynagrodzenia za pracę, albowiem nie są wpłacane przez pracodawcę z tytułu stosunku pracy oraz mając na uwadze fakt, że kwoty wypłacone pracownikowi przez pracodawcę wynikające z zachęty do odejścia nie noszą cech wynagrodzenia — jest zgodne z prawem wspólnotowym orzeczenie, że odmienne progi wieku, a mianowicie 50 lat dla kobiet i 55 lat dla mężczyzn, są niezgodne z prawem wspólnotowym, skoro dyrektywa nr 79/7 ⁽²⁾ zezwala państwom członkowskim na utrzymanie odmiennych progów wieku w ramach wymogów emerytalnych?
- 4) Czy wykładnia prawa wspólnotowego (dyrektywy Rady 76/207/WE ⁽³⁾ z dnia 9 lutego 1976 r. zabraniającej dyskryminacji ze względu na płeć) sprzeciwia się stosowaniu przepisów krajowych, które stały się przyczynkiem przedmiotowej sprawy przesyłanej niniejszym Trybunałowi, oznaczając dla niniejszego sądu krajowego niezgodność przepisów krajowych z prawem wspólnotowym (art. 17 — obecnie art. 19 ust. 4a d.P.R. 917/86) czy też nie?

⁽¹⁾ Zbiór orzeczeń 2005 r., str. I-07453.

⁽²⁾ Dz.U. L 6, str. 24.

⁽³⁾ Dz.U. L 39, str. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Latina (Włochy) w dniu 5 marca 2007 r. — Michele Ciampi przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Latina

(Sprawa C-131/07)

(2007/C 117/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Latina.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Michele Ciampi

Strona pozwana: Agenzia Entrate Ufficio Latina

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrok w sprawie C-207/04 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ustawodawca włoski ma obowiązek ustanowienia również dla mężczyzn bardziej korzystnej granicy wieku ustalonej dla kobiet?
- 2) Czy w niniejszej sprawie należy orzec, że kwoty wypłacane tytułem zachęty do odejścia mężczyznom, którzy ukończyli 50 lat, powinny być opodatkowane stawką wynoszącą połowę stawki stosowanej do TFR?
- 3) Czy — wzięwszy pod uwagę fakt, iż kwoty wypłacone podatnikowi z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych nie stanowią wynagrodzenia za pracę, albowiem nie są wpłacane przez pracodawcę z tytułu stosunku pracy oraz mając na uwadze fakt, że kwoty wypłacone pracownikowi przez pracodawcę wynikające z zachęty do odejścia nie noszą cech wynagrodzenia — jest zgodne z prawem wspólnotowym orzeczenie, że odmienne progi wieku, a mianowicie 50 lat dla kobiet i 55 lat dla mężczyzn, są niezgodne z prawem wspólnotowym, skoro dyrektywa nr 79/7 ⁽²⁾ zezwala państwom członkowskim na utrzymanie odmiennych progów wieku w ramach wymogów emerytalnych?
- 4) Czy wykładnia prawa wspólnotowego (dyrektywy Rady 76/207/WE ⁽³⁾ z dnia 9 lutego 1976 r. zabraniającej dyskryminacji ze względu na płeć) sprzeciwia się stosowaniu przepisów krajowych, które stały się przyczynkiem przedmiotowej sprawy przesyłanej niniejszym Trybunałowi, oznaczając dla niniejszego sądu krajowego niezgodność przepisów krajowych z prawem wspólnotowym (art. 17 — obecnie art. 19 ust. 4a d.P.R. 917/86) czy też nie?

⁽¹⁾ Zbiór orzeczeń 2005 r., str. I-07453.

⁽²⁾ Dz.U. L 6, str. 24.

⁽³⁾ Dz.U. L 39, str. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van Koophandel te Brussel (Belgia) w dniu 5 marca 2007 r. — Beecham Group PLC, SmithKline Beecham PLC, Glaxo Group Ltd, Stafford-Miller Ltd, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare NV, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare BV przeciwko Andacon NV

(Sprawa C-132/07)

(2007/C 117/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van Koophandel te Brussel (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Beecham Group PLC, SmithKline Beecham PLC, Glaxo Group Ltd, Stafford-Miller Ltd, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare NV, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare BV

Strona pozwana: Andacon NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1891/04 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zabrania się właściwym organom celnym przekazania informacji zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 1383/03 ⁽²⁾ lub umożliwienia przeprowadzenia inspekcji zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit 2 rozporządzenia nr 1383/03, dopóki wniosek o podjęcie działania złożony przed 1 lipca 2004 r. nie zostanie uzupełniony oświadczeniem wskazanym w art. 6 rozporządzenia nr 1383/03? Czy, innymi słowy, oświadczenie to jest formalną przesłanką skuteczności wniosku o podjęcie działania?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1383/03 należy interpretować w ten sposób, że umożliwił on organom celnym w Antwerpii przedłożenie uprawnionej ze znaku towarowego sześciu próbek towarów w celu ustalenia, czy chodzi o towary podrobione, przy czym tego przedstawienia próbek nie należy utożsamiać z ogólną inspekcją w rozumieniu art. 9 ust. 3 akapit 2 rozporządzenia nr 1383/03, w ramach której możliwa jest dokładna weryfikacja pochodzenia i pierwotnego pochodzenia towarów, ani z ogólną analizą techniczną pobranych próbek na podstawie art. 9 ust. 3 ostatnie zdanie rozporządzenia nr 1383/03? Jeżeli odpowiedź będzie pozytywna, to czy to przedłożenie powinno być dokonane w terminie trzech dni roboczych określonym w art. 4 ust. 1 rozporządzenia?
- 3) Czy rozporządzenie nr 1383/03 stoi na przeszkodzie temu, aby belgijscy funkcjonariusze celni przekazywali uzyskane w ramach stosowania rozporządzenia informacje na innej drodze, niż określa to rozporządzenie — między innymi w art. 9 ust. 2 i art. 9 ust. 3 akapit 1 rozporządzenia — np. w ramach przesłuchania świadków podjętego na podstawie postanowienia belgijskich sądów lub w ramach przedłożenia dokumentów?
- 4) Czy rozporządzenie nr 1383/03 stoi na przeszkodzie temu, aby informacje pozyskane przy stosowaniu art. 4 ust. 2 (zob. pytanie drugie) i art. 9 ust. 2 i 3 — inne od informacji wskazanych w art. 9 ust. 3 akapit 1 — lub przy przeprowadzaniu przesłuchania świadków na podstawie postanowienia belgijskiego sędziego, lub przy przedłożeniu dokumentów (zob. pytanie trzecie) zostały użyte w ramach postępowania, które nie służy stwierdzeniu wystąpienia podrobionych towarów, np. w ramach postępowania zwalczania importu równoległego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1891/2004 z dnia 21 października 2004 r. ustalające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa.

⁽²⁾ Dz.U. L 196 z 2.8.2003, str. 7.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 Raiffeisen Zentralbank Österreich AG i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 6 marca 2007 r. przez Raiffeisen Zentralbank Österreich AG dotyczące sprawy T-259/02

(Sprawa C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (przedstawiciele: S. Völcker i G. Terhorst, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 ⁽¹⁾, w zakresie w jakim Sąd oddalił skargę wniesioną przez RZB;
- stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji Komisji C (2002) 2091 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2002 r., w zakresie w jakim dotyczy on RZB;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie, według uznania Trybunału, grzywny nałożonej na RZB w art. 3 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył art. 81 WE, przyjmując, że Komisja mogła uznać — jedynie na podstawie faktu, iż spotkania międzybankowe obejmowały obszar jednego państwa członkowskiego —, że handel między państwami członkowskimi mógł być utrudniony.

Sąd naruszył prawo, kwalifikując spotkania banków jako „bardzo poważne naruszenie” w rozumieniu wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Sąd zastosował w niewłaściwy sposób kryteria wskazane w tych wytycznych dotyczące wagi naruszenia (charakter naruszenia, rzeczywisty wpływ naruszenia na rynek, rozmiar właściwego rynku geograficznego), nie uwzględnił faktu, że Komisja wszczyła postępowania w sposób wybiórczy, i nie dokonał ostatecznie kompleksowej oceny wszystkich stanowisk, których przedstawienia sam zażądał.